

Čtení lavici

pod

podzim 2016

Občasník Základní školy v Křemži

PROJEKTY - REPORTÁŽE - ROZHOVORY

LITERÁRNÍ TVORBA - THE ENGLISH POST

Milí čtenáři a čtenářky,

Anton Pavlovič Čechov kdysi napsal citát: „Talent je práce na talentu.“ Pokaždé, když vidím usedat žáky do lavic, shledávám mnoho takového talentu. Spatřuji bezedné dno nápadů, nepřeborné množství názorů, trefných postřehů a spoustu fantazie. Často přemýšlím, jak tyto nápady zaznamenat, aby neupadly v zapomnění, a jak jednotlivé talenty více podporovat. Proto jsme se s některými kolegy rozhodli začít náměty archivovat v podobě školního časopisu a tím jednotlivé talenty rozvíjet. Děkuji všem žákům, kteří jsou ochotni aktivně myslet, pracovat a komunikovat. Zároveň děkuji také ochotě některých mých kolegů poskytovat přínosné články a témata. Protože časopis vyžaduje práci v mnoha specifických oblastech a mnozí žáci jsou daleko fundovanější než já, sháním tímto ilustrátory, grafiky, spisovatele. Doufám, že tento úvodník byl mým posledním a v příštím čísle mě vystřídá šikovný dětský šéfredaktor nebo šéfredaktorka.

Mgr. Olga Šteřlová

Obsah

Ohlédnutí za prázdninami 3

Rozhovor

Rozhovor s J. Thámem,
S. Šablicou a M. Layerovou 4

Škola v obrazech

Výtvarná díla našich žáků 5

Projekty

Karel IV. v 7. třídě 6
Svatý Václav 9

Škola v literatuře

Pověsti z našeho kraje 10
Co vyprávěl javor 12
Rudá dáma 13
Les přijímání 16

The English Post

The unbelievable stories 22
My fantastic day 23
My ideal school 24

Zábava

Jazykové a historické kvízy 26

Ohlédnutí za prázdninami

aneb

Můj nejhezčí prázdninový zážitek

Autor: Eliška Zahradníková

O prázdninách jsme jeli na dovolenou do Liberce. Bydleli jsme v pensionu Česká Chalupa, který stojí na velkém kopci za Libercem. Poslední večer dovolené nám rodiče řekli, že pro nás mají překvapení. Tak kolem půl desáté nám dali baterky a šli jsme po silnici. Na cestu nám svítil jenom měsíc a naše baterky. Nevědli jsme kam jdeme a nakonec jsme dorazili na vyhlídku, kde byl vidět krásně osvětlený Liberec i Ještěd. Takhle jsme se rozloučili s naší dovolenou v Liberci. Moc se nám to všem líbilo. Když jsme se vraceli zpátky, uviděla jsem na stromě veverka.

Eliška Zahradníková, 5.A

Rozhovor

Důležitou a nepostradatelnou součástí naší školy jsou bezpochyby učitelé. Protože v letošním školním roce mnoho nových učitelů přibýlo, rozhodli jsme se některé vyzpovídat. Nejprve jsme ale začali u toho nejvyššího, tedy pana ředitele.

Mgr. Jiří THÁM

Proč jste se rozhodl být ředitelem?

Protože jsem chtěl mít školu podle svých představ.

Co byste dělal, kdybyste nemohl učit?

Kdybych nemohl být učitel, tak bych asi nejraději pracoval v přírodě nebo někde s lidmi.

Kde jste učil před touto školou? Učil jste vůbec?

Ano, učil jsem na gymnáziu v České ulici v Českých Budějovicích. Dnes se jmenuje asi Gymnázium Olympijských nadějí.

Když jste byl malý, čím jste chtěl být?

Chtěl jsem být cestovatelem a jezdit po celé planetě.

Co pro Vás znamená slovo učitel?

Učitel je podle mě ten, kdo má k dětem dobrý vztah a otevírá jim dveře k informacím.

Mgr. STANISLAV ŠABLICA

Odkud k nám přijíždíte?

Ze Včelné.

Jaké máte vzdělání?

Jsem magistr, tedy vysokoškolské.

Proč jste se stal učitelem?

Protože mám rád děti.

Jakou univerzitu jste studoval?

Jihočeskou univerzitu v Českých Budějovicích.

A jaký obor jste zde vystudoval?

Dějepis a zeměpis.

Jak se vám líbí na této škole?

Velmi moc.

Na internetu jsme se dozvěděli, že se zabýváte výživovým poradenstvím. Řekl byste nám o tom něco?

Zdravý životní styl mě baví, a tak jsem si našel kurzy a věnuji se tomu ve svém volném čase.

Jste první škola, na které učíte?

Ano.

Kolik je vám let?

25.

Máte nějakého domácího mazlíčka?

Ne.

Jaké máte koníčky?

Sport a filmy.

Mgr. MICHAELA LAYEROVÁ

Proč jste se rozhodla být učitelkou?

Protože to máme v rodině. Vlastně i můj děda byl učitelem.

Co byste dělala, kdybyste nemohla učit?

Určitě něco s dětmi.

Kde jste učila před touto školou? Učila jste někde?

Já jsem ještě nikde neučila.
Toto je má první škola.

Když jste byla malá, čím jste

chtěla být?

Chtěla jsem být učitelkou ve školce. Ale nakonec jsem ve škole.

Když jste byla malá, šlo vám to ve škole?

Ano.

Co pro vás znamená slovo učitel?

Podle mě je to osoba, která má k dětem hezký vztah a něco je učí.

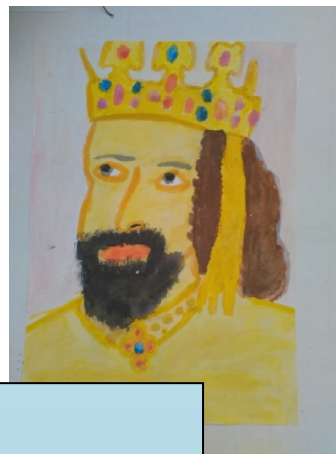
*Pana ředitele a paní učitelku Layerovou zpovídala Zuzka Čerklová z VI.A.
Pana učitele Šablicu Veronika Hálová, Mirka Bínová, Monika Koubová, Veronika Hálová z VI. B.*

Škola v obrazech

Projekty

Vzpomínáme na významné osobnosti

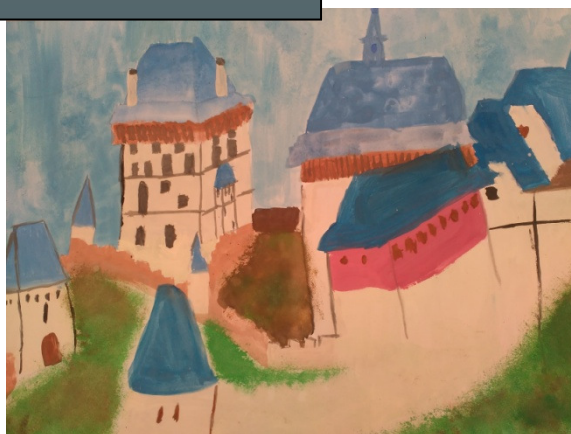
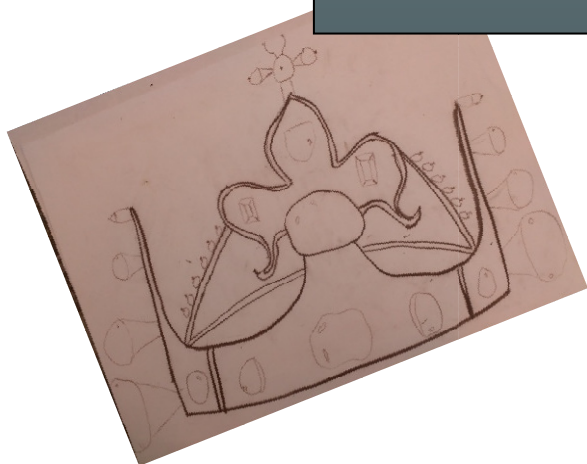
DEN S KARLEM IV.

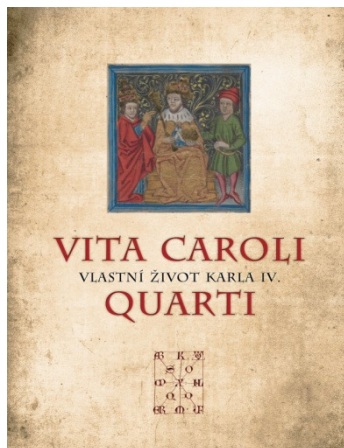
V minulém školním roce jsem spolu s kolegyní Mgr. Ditou Jirovcovou pro žáky 7. ročníku připravila celodenní aktivity spojené s historií u příležitosti 700. výročí narození krále Karla IV.

Žáci byli rozděleni do šesti čtyřčlenných družstev, u jednotlivých aktivit se družstva střídala. Za splnění úkolů byla družstva bodována. Hlavním kritériem pro bodování bylo procento úspěšnosti splnění úkolů, druhým kritériem, rozhodujícím v případě stejného množství bodů, byl čas, během kterého žáci úkol splnili. Po vyhodnocení celodenní soutěže družstev vítězové obdrželi diplom a drobnou odměnu.

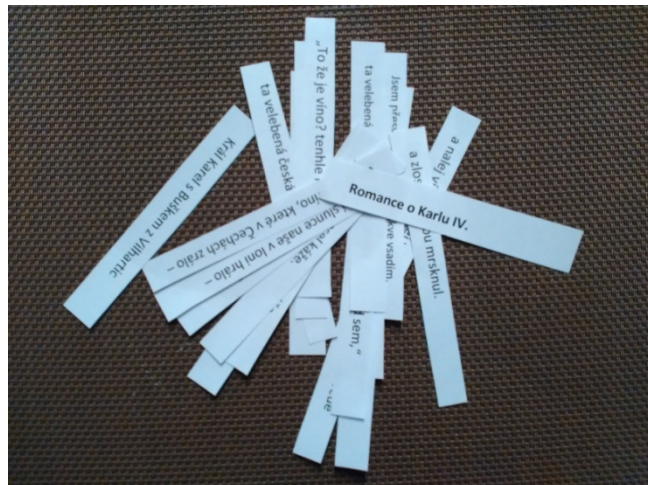
Aktivity byly propojené s poznatky vztahujícími se k českému jazyku – práce s textem ze životopisu Vita Caroli a Romancí o Karlu IV., dějepisu – informace z historie, matematiky – seznámení s jednotkami používanými v době Karla IV., fyziky – využití pravidel optiky pro převrácený obraz, výtvarné výchovy – malba, praktických činností – seznámení s postupem výroby skla a směsi pro výrobu mincí, hudební výchovy – písničky z muzikálů.

Mgr. Jitka Petrová

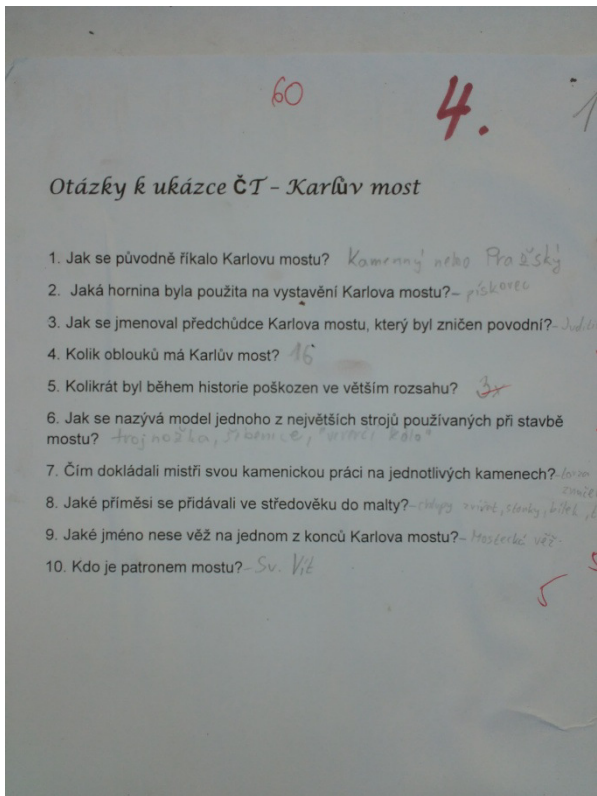
V českém jazyce jsme pracovali s textem ze životopisu Vita Caroli. Skládali jsme Romanci o Karlu IV.

Ve výtvarné výchově jsme zachytili portréty Karla IV. a jeho významné pamětihodnosti.

V dějepisu jsme hledali základní fakta z historie.

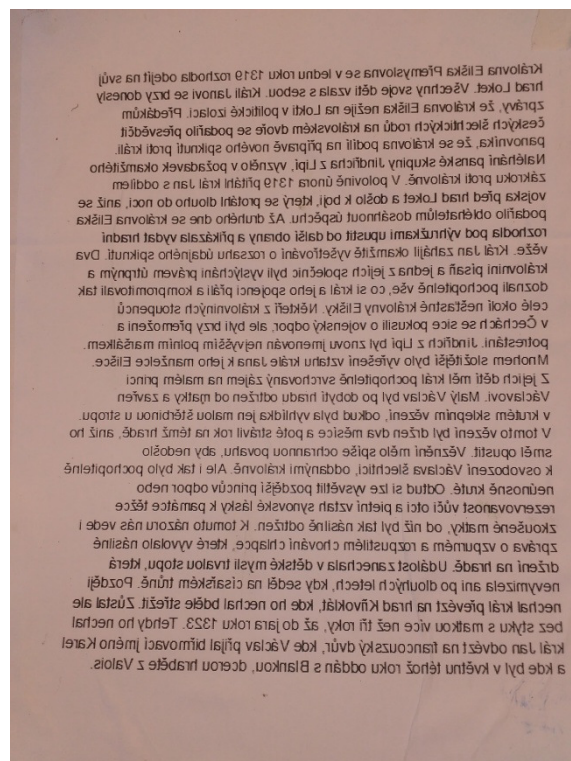

Ve fyzice jsme využili pravidel optiky pro převrácený obraz a stali jsme se archivními odborníky.

- NA NÁSLEDUJÍCÍ STRANĚ NAJDETE DOCHOVANOU ZPRÁVU O DĚTSTVÍ KARLA IV., KTERÁ SE VŠAK POZDĚJI ZTRATILA, ALE NAŠTĚSTÍ SE ZACHOVAL JEJÍ ZRCADLOVĚ OBRÁCENÝ OTISK.
- Vy – archivní odborníci – budete mít nyní možnost ho rozluštit a odpovědět si na otázky:

V matematice jsme se seznámili s jednotkami používanými v době Karla IV.

Při hudební výchově jsme si poslechli a zazpívali písně z muzikálů.

V praktických činnostech jsme se seznámili s postupem výroby skla a směsi pro výrobu mincí.

Nejlépšími řešiteli všech úkolů se staly: (zleva) Erika Bartošová, Andrea Lexová, Edita Kramarovičová, Tereza Kmochová. **GRATULUJEME!**

SVATÝ VÁCLAV

O projektu sv. Václav

V dnech 29.-30. září probíhl v naší třídě projekt o sv. Václavovi. Byli jsme rozděleni do skupin po čtyřech. První den jsme zahájili exkurzi v kostele sv. Michaela. Když jsme se vrátili do školy, dostali jsme na vyplnění kvíz o sv. Václavovi. Druhý den jsme předváděli magičení scény ze života sv. Václava. Má role byla sv. Ludmila. Pan učitel naší scényku nahrál. Vě třídě jsme dostali mapu napsanou ve staroslovanské. Mapy jsme vyluštili a vydali se hledat poklad. Každá skupina našla svou odměnu. V pokladu jsme měli bonbóny a lízátko. Projekt se mi líbil, děkuji panu učiteli.

Věra Hndrychová 4.B.

SVATÝ VÁCLAV

V úterý k nám přijela jedna paní, která nám ukázala hudební nástroje, jak se na ně hraje a jak se používají. Ve čtvrtek jsme šli do kostela, kde nám pan farář povídal o kostele a své práci. Pak jsme dostali pracovní listy, kde byly různé úkoly. Po vyplnění jsme si vyrobili papírový kostel. Když jsme ho dodělali, zahráli jsme si různé scénky s životem svatý Václav, smrt svatého Václava, smrt Ludmily.... Potom jsme šli pro mapu, kterou jsme rozluštili ve skupinkách a podle ní hledali poklad. Když jsme ho našli, tak jsme si ho rozdělili. Každá skupina měla svoji mapu a poklad. Moc se mi to líbilo.

Brabcová Lára 4. B.

DÍVČÍ KÁMEN

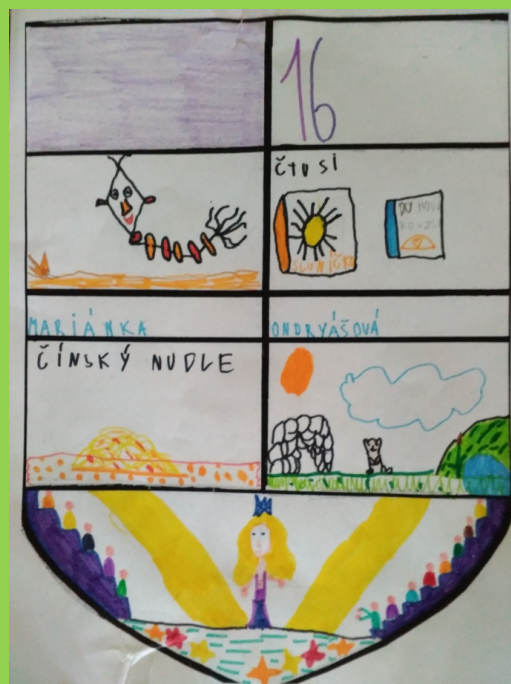
Byl jednou jeden šlechtic který se jmenoval Jošt z Rožumberka. Jednou se Jošt rozhodl že si vyjede na honě protož byl krásný slunečný den. Řekl si že pojede kolem Křemežského potoka který se vlévá do řeky Vltavy. Najednou uviděl smolnou šálu a už byl unavený tak si řekl že si tam odpočine. Ale najednou uviděl krásnou dívku pasáčku která překrásně spívala ale zahlédla Jošta a už ležla po šále a Jošt se jí. Pak ji honečně chytil. Měla hnědé kudrnaté vlasy svázané do culíku a dlouhé až na záda, modré rty, úsměvovou tvář ale neměla šaty a do Jošta překvapilo protož všechny dívky šaty nosily, měla jen kalhoty pod kolena a košilku na které byly vyšité různé barevné kytičky. Dívka byla jako nemá a možná že i opravdu byla. Jošt se otočil protož něco uslyšel ale když se otočil spádky krásná dívka tam nebyla. Jošt ji hledal asi dvě hodiny ale jako by se vypařila. Potom se vrátil do Českého Krumlova a požádal staršího jestli na šále kde viděl tu krásnou dívku nepostaví hrad. Povidali si až do půlnoci. Druhý den ráno se starší vidali na šálu a asi tak za jeden měsíc byl hrad postaven a Jošt ho nazval dívčí kámen kuli se dívce co byla chladná a nemá jako kámen.

Konec

Eva Čeklová
3.4

Jednou se Još z Rožumberka který byl panovníkem
Českeho Rumlova se vydal na skúšební cestu kde by
mohl postavit hrad. Jel a jel a najednou zjistil že už
se smíva a tak přivázal koně ke stromu lehl si do trávy
a poslouchal zpív. Zpívali: včely, coriči, a řeka. Ale Jošovi
jeden hlas naladil, tak se zvedl a uviděl krásnou pasačku
která zpívala. Jak uviděla Joša přes šala a vyběhla na
skalv. Još ranil a pak si všiml krájinu kolem a o točil se.
Tak se otočil zpátky ale pasačka byla za ním. Još
odjel zpátky do Českeho Rumlova a dlouho do noci se
slavitelem řešily že na kó skáke postaví hrad. Druhý den
už se stavělo a už se dostavělo dali tomu hradu jméno
Divčí kámen.

MARIÁNKÁ

Co vyprávěl javor

Obrhaný javor

Autor: Kateřina Kmochová

Jsem javor a spojuji se školy se Křemísi
už hodně dlouho. Jednou se mi stalo opravdu
veliká příhoda kvůli vám. Dnes budu vyprávět.
Byla velká přestávka a také byl podzim. Děti
ze 2.A si měli na výbornou výchovu natáhnout
nějaké listy. Byly světlé zelené, oranžové, hnědé, červené.
Nejvíce jsem jich měl světlé zelených, které se dětem
líbily moc. Trhali a trhali a když se rapiskala pišťalka,
šel jsem do školy. Byl jsem skoro celý holý. Toho
bych už nechtěl sádit.

Kateřina Kmochová, 5.A

Rudá dáma

3. 9. 1879

Poslechní drahý bratře, co se mi stalo...

Ze spánku mě ten den vytrhl naléhavý zvuk telefonu. Hned, co jsem vzal sluchátko k uchu, rozezněl se na mě dunivý hlas mého nadřízeného: „Hahah! ... ani nevíte, jaké máte štěstí Gray! Zrovna dorazil telegram z Londýna, jste převelen. Odjíždíte dnes v jednu odpolední z přístavu.“ Než jsem stačil cokoliv říct, zastavil mě zvuk hlásící, že druhá osoba zavěsila. Neber mě špatně, o převelení do Londýna jsem žádal už dávno, ale na připravení se, sbalení se, dojetí do přístavu a nalodění se, mi zbývalo jen pár hodin, což v newyorském ruchu pondělního rána nebylo mnoho. Rychle jsem se koukl na mohutné kukačkové hodiny mé paní domácí, každé jejich ohlašování nové hodiny mě přivádělo k šílenství, ale paní Sealová na nich pevně trvala.

Bylo devět hodin a tři minuty. Rychle jsem se osprchoval, oholil a oblékl. Za černou vestu jsem si zavěsil cibulové kapesní hodinky po otci. Ty, které jsem mu vždy záviděl. Zabalil jsem si brašnu jen s těmi nejdůležitějšími věcmi a šel jsem se rozloučit s paní Sealovou. Když jsem odmítl jí zaplatit nájem za celý měsíc, protože bylo teprv třetího, vypadala nespokojeně až zlostně a já se rozhodl byt urychleně opustit.

Na rušné ulici se mi podařilo přivolat taxi až napotřetí, kočí mě s dobrou náladou odvezl až do přístavu a po zaplacení zas odjel. O své cestě lodí ti raději vyprávět nebudu, neboť jsem dosud netušil, jak silnou mořskou nemoc ve skutečnosti mám. Ani nevím, jaký byl den, když jsme dorazili, ale bylo poměrně brzy ráno.

Hned, co jsem se vylodil, mě vyzvedlo asi pět vyšetřovatelů: „Promiňte, jste pan Gray?“ Ze skupiny vystoupil muž o pár palců menší než já. Měl na sobě tmavě zelený oblek a šedí porostlé vlasy. Mohlo mu být okolo padesáti, ale kvůli náročné práci vypadal starší. Hlubokým, trochu chraplavým hlasem řekl: „Je mi potěšením vás poznat, pane, a vítejte v Londýně“. Měl silný britský přízvuk a po chvíli pokračoval: „Já jsem šéfinspektor Jones a toto“, ukázal na zbylé muže, „je moje vyšetřovací skupina. Oh, abych nezapomněl, toto je inspektor Collins, bude s vámi od nynějška spolupracovat“. S tím si něco zapsal do notesu a svižným krokem odešel i s třemi dalšími vyšetřovateli. Hned na to se z poza nich vynořil muž s dokonale uhlazenými vlasy krom jednoho pramene, který mu padal do onyxových očí schovaných za úzkými brýlemi. Vlasy měl snad ještě tmavší než jeho oči (pokud je to vůbec možné) a silně kontrastovaly s až nezdravě bílou pletí. Je pravděpodobné, že trpí chudokrevností. Na sobě měl dlouhý bílý kabát, který si otíral o černé oxfordky a pevně se opíral o holi z licu, jako by měl každou chvíli omdlít. „Těší mě“, potřásl mi rukou. „Jsem inspektor Robert Collins, ale většina kolegů mi říká Collins“. „Gray William, rád vás poznávám.“ „Nyní máte asi hodinu na ubytování se, poté se setkáme u sídla pana Wilsona na Belgravii. Víím, že vám nedávám moc času po tak dlouhé cestě, ale zrovna byla ohlášena vražda“. Kývl jsem a oba jsme se vydali vlastním směrem. Bohužel s mým povoláním si člověk moc nevydělá, rozhodně ne na pětihvězdičkový hotel. A tak jsem si našel motel poblíž přístaviště.

Recepční byla velmi milá a hosta viděla velmi ráda. Můj pokoj byl malý a potměšilý. Kdyby okno nebylo černé od dýmu a špíny z přístavu, měl bych možná i výhled na Temži. Postel byla malá s kovovou konstrukcí, která při každém pohybu zavržala. Vedle ní byl malý noční stolek s lampou bez žárovky. Rychle jsem se umyl a oblékl, abych mohl opět vyjít.

V Belgrávii jsou domy velké a zdobné, je to čtvrt bohatých lidí nebo nižších šlechticů. Zastavil jsem se u bledě modrého domu obklopeného policisty a vyšetřovateli. „Sídlo pana Wilsona“, podotknul jsem, i když to bylo zcela jasné. Hned jak jsem vešel dovnitř, mě zastavil Collins, podíval se za sebe a řekl: „Ten klíč je od třetích dveří“, opatrně mi ho podal a pak zmizel v davu ostatních policistů. Vypadal ještě hůř než poprvé, což mě značně znepokojilo. Vyšel jsem po širokých schodech do prvního patra a pomalu jsem otevřel třetí dveře. Málem jsem vykřikl, když jsem viděl zohavené tělo oběti. Kapesník jsem si pevně přitiskl k nosu, abych alespoň trochu potlačil pach krve a rozpadající se tkáň. Krev oběti pokrývala stěny, záclony i koberce. Pomalu jsem

odkráčel z pokoje na chodbu, kde už na mě čekal Collins. „Co myslíte, Greyi?“ zeptal se. „Vypadá to, že vrah zasáhl první tepnu, to by vysvětlovalo tu krev na stěnách.“ „To ano, ale následně se soustředil hlavně na trup, konkrétně na oblast dělohy.“ „Ano, nejspíše vrah konal pod vlivem vzteku vzhledem ke stavu oběti. Už víte její totožnost?“ „Obětí je Ann Walker, služebná u pana Wilsona, dvacet tři let, svobodná, bezdětná,“ odpověděl Collins. „A co vražedná zbraň?“ „Ne, vrah po sobě nic nenechal, ani stopu, jen mrtvolu“. Collins se zamračil. „Ale něco tu přece jenom je ta žena, našli jsme stopy diachylonu. To je látka – pokud to už nevíte – s vysokým obsahem olova. Pokud si ho vpíchne těhotná žena, částečně se otráví, vyvolá krvácení a následný potrat.“ „A vy myslíte, že toto a fakt, že se vrah zaměřil na dělohu spolu souvisí?“ „Ano, je to víc jak pravděpodobné.“ „Kde ale u vyšší střední třídy takovou látku seženete?“ zeptal jsem se. „V Black Alley najdete lecos.“ „Black Alley? Co je to?“ „Black Alley je místo, kde najdete cokoli a kohokoli, je to něco mezi mafii a černým trhem,“ odpověděl mi Collins. „A co peníze? Kde na to služebná vzala?“ „To se dozvíme už za chvíli“ „Konstáble Taylore, už jste vyslechl Wilsona?“ Ke Collinsovi rychle doběhl mladý hoch. „A-ano pane Vypadá to, že je nevinný, ale přiznal se, že donutil oběť k interrupci,“ hlásil Konstábl. „Tak vidíte, někdo jako Wilson by si nekazil pověst bastardem.“ „Ale p-pane máme jiný problém,“ zakoktal Taylor. „Hmm?“ „Vypadá to, že se našla další oběť.“ Konstábl Taylor se opět rozeběhl, ale tentokrát jsme ho následovali. Zavedl nás do tmavé uličky naproti nevěstinci. „Zaměstnankyně?“ zeptal jsem se. „Dost možná,“ odpověděl Taylor. „Rána je čistší, přesně mířená do smrtelných bodů. Většina bodných ran opět mířena na dělohu. Zcela jistě byla tato vražda propracovanější a plánovaná,“ shrnul jsem.

Zanedlouho nás patologové poslali pryč. Zamířil jsem rovnou do svého pokoje a i přes příšerný ruch z přístaviště a přes až tuberový kašel ozývající se z vedlejšího pokoje se mi podařilo usnout. Další týden proběhl pořád stejně, každý den nová oběť, pokaždé žena po interrupci a nikde ani stopa po pachatelovi. BUM. Collins bouchl špičkou hole o zem. „Obávám se, že budeme muset navštívit dvojčata,“ řekl klidně. „Následujte mě, prosím.“ Dal se do rychlého kroku.

„K-kdo? Kdo je to?“ Cuknutím se zastavil. „To, pane Greyi, jsou obchodníci s informacemi, ale penězi se jim neplatí.“ Stále jsem byl lehce zmatený. „Ale když víte, co jim nabídnout, na oplátku vám dokážou cokoli sehnat nebo nechat kohokoli zmizet. Mají pod palcem celou Black Alley, stejně tak jako policii. Technicky vzato jsou užiteční oběma stranám.“ Poté opět pokračoval, až jsme došli do spleti temných uliček, kde kdyby se v nich neznalý ztratil, už by cestu zpět nenašel.

Zastavili jsme před nenápadnými dveřmi, u kterých se o stěnu opíral asi třináctiletý hoch a hrál si s nožičkem. Hned jakmile uviděl Collinse, usmál se a pravil: „Ás je vždycká radost idět, ane Collins.“ Měl silný irský přízvuk a nazrzlé vlasy. Jeho přívětivý tón hlasu mě přiměl přemýšlet, jak často sem vůbec Collins chodí? Mezi tím hoch zaťukal cosi jako morseovku na dveře. Ty otevřel noblesně oblečený muž, měl černý žaket, světlou vestu a nákrčník. Ostatně celá místnost vypadala noblesně s křišťálovými lustry a mahagonovým nábytkem. Collins bez rozmýšlení pokračoval dál. Okolo nás procházely hostesky roznášející opiáty a luxusní alkohol okolo sedícím hostům. Došli jsme k sofa odděleným od okolí záclonami, které měly navodit umělý pocit soukromí. „Pane Greyi...,“ otočil se na mě Collins. „Přivítal bych, kdybyste nic nenamítal před dvojčaty.“ Nechápatě jsem přikývl a my jsme vešli dovnitř. Na sofa seděli dva muži, měli pískově blond vlasy a ledově modré oči. Jediné čím se od sebe lišili, byly brýle na nose toho levého. „Áááá ... Roberte, rádi vás opět vidíme.“ Zvedl se ten napravo a sepl si ruce za zády. „A kohopak jste to přivedl?“ zeptal se ten s brýlemi a zavěsil se bratrovi o ramena. „Toto je inspektor Gray William, byl převelen z Ameriky“, odpověděl jim Collins. „Já jsem Arthur,“ řekl ten napravo a ukázal na bratra. „A tohle je Alfred“. „Ehmem...,“ odkašlal si Collins a když se na něj dvojčata obrátila, pokračoval. „Nejsem tu, abych vám představil nového kolegu! Přišel jsem pro informace.“ „A co nám dáš?“ řekli oba nastejno. Collins teče povzdech a něco jim pošeptal (dodnes mi mimochodem nesdělil, co jim tenkrát slíbil). Dvojčata se na něj podívala jak šelma na kořist. „Dobrá tedy, co chcete vědět?“ Oba se posadili a pokynuli, abychom udělali totéž. Collins se ale ani nehnu a já neměl v plánu činit jinak. „Sedm dní, sedm vražd. Všechno ženy po potratu. Říkej!“ poručil Collins. Arthur si prohrábl vlasy prsty a začal. „Dobrá, dobrá, už vím. Zřejmě myslíte rudou dámu.“ „Rudá dáma?“ zeptal jsem se. „Ano, často se o ní v Black Alley

mluví," řekl jeden. „Ano, kazí nám kšefty," dodal druhý. „Neví se, proč to dělá, ale zabíjí ženy, co byly na interrupci, ovšem je od vás pošetilé, že jich bylo jen sedm." „Vždy nosí rudou pelerínu s čepcem. A prý je to doktorka." „Je to žena, medik, má tmavé vlasy a drahé šaty. Podle přízvuku zcela jistě z Londýna. A teď nebuďte k ničemu a běžte ji najít," ukončil to Arthur. Collins vypadal, že tu nehodlá strávit ani o sekundu déle a vyrazil k ústředně. Pokynul, ať ho následují do vysoké budovy s oloupanou omítkou. Vevnitř hekticky pobíhali vyšetřovatelé a diskutovali své případy: lupič, sériový vrah, násilník, pyroman a další. Collins se ale ani na chvíli nezastavil a pokračoval po úzkých kamenných schodech dolů do skladu záznamů. „Thomasi!" zavolal a zpoza hromady registračních formulářů se vyhrabal hubený muž s hnědými vlasy, pomačkanou bílou košilí a tmavě hnědou vestou. Na hlavě měl brýle s koženým páskem, za kterým byla zavěšena pera, tužka, guma a různé svorky a připínáčky. „Grayi, tohle je Thomas Patel. Thomasi to....". Thomas ho přerušil. „Já vím, kdo to je. William Gray. To já četl jeho složku jako první, Collinsi." „Potřebuji složky lékařek působících v Londýně, Thomasi." Thomas se napřímil a jako provokaci Collinsovi zasalutoval. „Ano pane," řekl a začal hledat v různých kartotékách. Vybral asi patnáct složek a podal nám je. Collins si sedl k psacímu stolu a začal jednu po druhé procházet a já ho následoval. U třetí složky jsem se zastavil. Byla to tmavá žena s tmavými vlasy, které se jí točily na ramenou jak hadi. „Collinsi ...neznáte odněkud Rose Carter?" zeptal jsem se. „No ano! Je to Jonesova dobrá známá a taky sestřenice pana Wilsona," zamračil se. „Bohužel nedávno při nehodě ztratila manžela, měla štěstí, že přežila" „Jdeme!" Nasadil si svůj bílý kabát a vyběhl. Zastavil se až u bílého domu s černými okenními rámy a vedle dveří měl ceduli s křížem mediků. Collins silně zabušil na dveře. Když nikdo neotevřel, vrazil dovnitř a rychle vyběhl schody nahoru. Dveře od ordinace byly otevřené a samotná místnost byla rozházená. Collins se otočil a jedním silným kopem rozrazil dveře naproti. V místnosti stála paní Cartrová nad narychlou sbalenou brašnou. „Ne-ne....ještě ne!" Pomalu od nás couvala. „Proč jste to udělala?" „Vy to nechápete!!! Ztratila jsem muže i své dítě!" „Vy jste byla těhotná?" zalapal jsem po dechu. Paní Cartrová si roztřesené ruce přiložila na břicho. „Já už nikdy mít děti nebudu, A ONY?! Ony si je zabíjejí. Dobrovolně!" Slzy jí tekly po tvářích a zpoza zad vyndala malou lesklou dýku. „Už nic nemám! Všechno mi vzali ..." Než jsme mohli jakkoliv protestovat, vrazila si dýku do krkavice a okolí potřísnila rubínová tekutina. Pramínky krve jí proudily po tváři a lepily jí vlasy k sobě. A tak se stala rudou dámou a mým prvním případem v Londýně.

Doufám, že se brzy opět setkáme, bratře.

S pozdravem William

Hana Edelmannová, 9. třída

Detektivní román

Jeho počátky jsou koncem 19. století. Za první detektivní prózu v historii bývá považována povídka Edgara Allana Poea: *Vulci Morgue* z roku 1841. Navázali A.C.Doyle, G.K. Chesterton, D. Sayersová, A.Christie aj. Detektivka – jeden z nejrozšířenějších žánrů zábavné literatury, jejímž tématem je postupné odhalování nějaké záhady, především zločinu v napínavém příběhu. Na rozdíl od kriminálního žánru je pro celkové ladění a obsah detektivky rozhodující většinou postava detektiva. Význačným myšlenkovým a kulturním proudem, který ovlivnil také Poea, byl v 19. století romantismus. Detektivní žánr má ale v řadě ohledů blízko k realismu – zejména realitou či realističností zločinu. Josef Škvorecký nicméně podotýká, že detektivka není až tak realistická a že tento žánr je především určitou hrou s vlastními pravidly, což pro klasická díla žánru skutečně platí.

Hanka Edelmannová, 9. třída

LES PŘÍJÍMÁNÍ

Emma, David a Sofie utíkali. „Pospěšte si,“ zavolal nejstarší a asi nejrozumnější z nich, David. Všichni tři zrychlili. Museli to stihnout do západu slunce, jinak je dvanáct členů dohoní a bude konec. „Už vidím strom, Davide.“ „Sofie, nemluv a pospěš. Emmo, je všechno v pořádku?“ zkontroloval David i jedenáctiletou kamarádku. „Já už nemůžu, Davide.“ „To zvládneš. Strom je už jen pár metrů.“ Za pár minut opravdu doběhli k velkému stromu, na kterém se leskla rudá jablka. Děti skočily do dutého otvoru v něm a začaly dýchat. Až když uviděly, že dvanáct členů proběhlo kolem. Patnáctiletý David zkontroloval obě své kamarádky. „Slunce zapadne asi tak za pět minut. Stihli jsme to s přehledem.“ Udýchaná Sofie si zalezla do svého koutku a purpurovým hřebenem po matce si začala rozčesávat své kaštanové vlasy, které jí rostly až po pas. „Víš, co by mě zajímalo?“ zeptala se Sofie Davida. „Asi ne,“ zasmál se David. „Povídej.“ Sofie spustila: „Co se stalo s mými rodiči, ty a Emma to víte. Tvoji rodiče tě nechali v tomto parku, když ti byly čtyři a Emmini rodiče ji dali do našeho stromu s papírkem, že nutně potřebují někam odjet a doufají, že si Emma sama, jako kdyby to byla hračka, najde nějaký útulný domov. Vy oba tak nějak víte, jací museli být. Neříkám, že to víte přesně, ale máte o nich alespoň nějakou představu. Ale já... Ty jsi, Davide, našel plakající Emmu s lístečkem a o pár dní později si našel mě pod naším stromem bez lístečku, samotnou a bez žádné stopy po mých rodičích. Pak jsme se všichni tři nastěhovali do dutého stromu a jsme tu dodnes. A já si někdy říkám, co jsem dělala mých šest let života, než jste mě ty a Emma našli. Vždyť po mých rodičích mi zbyl jen tenhle hřeben a ten je vlastně jen po matce. Po otci nemám nic.“ David byl v šoku, když viděl, jak to vše přednášela tak rozzuřeně a až po nějaké době se dostal k odpovědi. „Sofie, já věřím, že to zjistíš. Určitě ne dnes, ale musíš být trpělivá. To jediné ti na to můžu říct.“ Emma k nim přiběhla. „Mě by zase zajímalo, proč nás pořád honí dvanáct členů?“ „Tak to ti můžu povědět hned,“ odpověděl hbitě David. „Víš, oni ví, že my tři jsme jiní než ostatní. Máme smysl pro magii.“ Obě dvě dívky se zajíklly. „My to nevíme. Ty si z nás děláš srandu, vid’?!“ řekla vydešená Emma. „Vy jste si nevšimly nějakých divných věcí, co z

ničeho nic uděláte? Třeba to, jak jsi ty Sofie byla rozzuřená na toho psa, který ti sebral ten tvůj hřeben a pak tě chtěl pokousat. Jenže jemu z ničeho nic začal hořet ocas.“ „Ano. To si pamatuji. Asi máš pravdu.“ „Nebo ty, Emmo, jak jsi zaplavila sídlo dvanácti členů.“ „Máš pravdu, Davide. Jsme jiní než ostatní.“ „Tak a teď už půjdeme spát. Je hodně pozdě,“ připomenul David. Děti se schoulily do klubíčka a okamžitě usnuly.

Ráno děti probudil křik, který se neozýval zvenku, ale odněkud ze stromu. Všichni jako na povel vstali a přikládali uši na různá místa hrbolaté kůry. „Pojďte, půjdeme se kouknout zvenku!“ rozkázal David. Chlapec skočil, po něm přišla na řadu Sofie a naposled skočila nejmladší zlatovlasá Emma. Když všichni už stáli nohama na měkké trávě, tak to uviděli. Před nimi stál muž zahalený v černé kápi a na paži měl vytetovaný znak dvanácti členů. Muž u stromu držel malé dítě, které křičelo. Když ale spatřil chlapce a za ním dvě dívky, dítě okamžitě pustil a běžel za nimi. „Utíkejte!“ zařvala tentokrát Emma, protože její starší kamarád a kamarádka byli v šoku. Až když Emma zaječela, se vzpamatovali. Muž se za velkého hluku proměnil v rychlého tygra, před kterým děti neměly šanci utéct. Tygr je okamžitě dohonil a když se jim díval do vyděšených očí, řekl hlubokým hlasem: „Konečně, konečně jsem vás dostal. A už vás mohu zneškodnit.“ Škodolibě se zazubil. „Teď vás přivážu k tomuto stromu a vy tu počkáte do západu. Pak vás námi, dvanácti členy, začarovaná noc promění v součást tohoto nádherného parku. A mě nebude moct už nikdo zneškodnit.“ Sofie se zajíkla. Tu si ale všimla zářícího portálu v jabloni. Šťouchla do obou kamarádů. „Je to riskantní,“ zašeptal jí David. „Vůbec nevíme, kam nás to zanese...“ „Teď nebo nikdy,“ zašeptala Emma. „Tak téééd!“ David se zakousl do proměněného muže v tygra, Sofie svým z ničeho nic zářícím prstem propálila lano, kterým byli přivázáni ke stromu a všechny tři děti se po hlavě vrhly do fialově zářícího portálu.

Kamenný hrad se tyčil uprostřed malebného zářícího lesa. V lese byla čistá horská jezírka a všude kolem poletovaly světloušky různých barev. Na obloze nebyl ani jeden jediný mráček a slunce velmi hrálo. „To je nádhera....“ zašeptaly děti naráz. Tu si všimly svých náramků. Sofie měla žhavě rudý, David blankytně zelený a Emma mořsky modrý. Najednou se před dětmi objevil asi tak padesát centimetrů velký mužíček. Mužíček měl už na pohled jemně mechové vlasy a ještě jemnější mechový plnovous. Pleť měl velmi opálenou. Pak si děti všimly i malinkých hříbků ukrývajících se v mužíčkově plnovousu. S rošťáckými jiskřičkami v očích spustil: „Dobrý den, vážený návštěvníku Lesa přijímání. Jsem rád, že jsi doputoval až sem, abys zkusil svůj osud. Pojď blíž. Před tebou se tyčí skvostný hrad, ve kterém se vše, co potřebuješ umět ke svému magickému vzdělání, naučíš.“ Najednou se mužíček vypařil a před dětmi se objevily malinkaté tři víly. Víla s rudě červenými šaty vzala Sofii za ruku a představila se: „Ahoj, já jsem tvá osobní víla a budu tě provázet v učení se magii. Mé jméno je Ohnivka.“ Podobně se víla Mořenka představila i Emmě a elfík, který na první pohled vypadal také jako víla, ale o něco menší, se Davidovi představil jako Stromík. Děti vypadaly velmi zmateně, ale přesto následovaly ta malá podivná stvoření. Dvě víly a elfík dovedli Sofii, Davida a Emmu do hradu. Tam na ně čekala studánka. Ohnivka popadla Sofii a strčila ji přímo do studánky. Mořenka udělala totéž Emmě a Stromík to samé Davidovi. Děti dopadly v měkoučkých křeslech. Emma měla své modré křeslo, David své zelené a Sofie červené. Ještě více zmatení si všimli, že před nimi stojí ten samý mužíček, kterého potkali v lese. „Promiňte za ten předchozí výstup. Ani jsem se vám nepředstavil. Jsem Bruno z rodu sabitů. Máte štěstí, že jste se objevili na této jižní straně lesa přijímání. Tato část lesa patří nám sabitům, kteří tu ukrýváme různá stvoření před dvanácti členy.“

Děti vytřeštily oči. „Tak o tohle jí jde,“ řekl David, „Ano. Chtějí zneškodnit všechny bytosti, které mají smysl pro magii. A vás se snaží dostat, protože vědí, že vy máte sílu tří velmi silných živlů a když se tu sílu naučíte ovládat, můžete je porazit. A portál jsme vám otevřeli proto, abychom vám dali jednu nabídku.“ „A jak zní ta nabídka?“ zeptala se Sofie. „My vás naučíme ovládat magii a vy ji použijete v boji proti dvanácti členům. Jestli budete souhlasit, byli bychom velmi rádi, kdybyste tuto nabídku přijali.“ „Ano, to by se nám velmi líbilo,“ odpověděl Brunovi za všechny David. Sofie se na něj tázavě podívala, ale potom na Bruna kývla. Emma radostně vypískla: „Já budu umět kouzlit.“ „Máte velký talent, myslím, že magii se naučíte ovládat asi za dva měsíce.“ Děti tato zpráva zarazila. „Ale vždyť mezi tím může dvanáct členů ublížit i ostatním lidem v Mortsu,“ zarazila se Sofie. „Něco vám o dvanácti členech povím.“

Jednoho slunečného dne se v Mortsu narodil velmi nadaný chlapec. Tento chlapec se jmenoval Gron a ovládal ohnivou magii. Jako ty Sofie. Ale na rozdíl od tebe se nemusel učit. Byl tak nadaný, že už od malička ji mohl ovládat. Když vyrostl a bylo mu asi šestnáct let, šel se svými rodiči do parku. Ti jediní o jeho nadání věděli. V parku se na ně nějakým způsobem velmi rozzuřil a použil nějaké ohnivé kouzlo, kterým je nezabil, ale jeho rodiče někam zmizeli a nikdo je už nikdy neviděl. Od té doby Gron vybral dalších jedenáct členů, kteří neumí kouzlit a dopadají ty, kteří ovládají jakýkoliv druh magie, protože Gron je přesvědčený, že ten kdo ovládá nějakou magii, by ho mohl zneškodnit za to, že svou magii používá ke zlým účelům. A proto ho vy musíte rychle zastavit, jinak nejen váš, ale i náš svět dobyje a bude zle vládnout.“

Děti vypadaly vyděšeně. „Zítra začne vaše první hodina. Sofie, tvá vyučující bude víla Ohnivka. Davide, tvůj učitel bude elf Stromík a Emmo, tebe bude učit Mořenka. Teď se všichni jdete pořádně vyspat a připravte se na zítřek.“ První opustil své zelené křeslo David a přešel do pokoje, který mu přidělil Bruno. Emma také opustila své modré křeslo a šla podle Brunova nařízení do toho samého pokoje, kde byl David. Jediná Sofie měla svůj vlastní pokoj. Zdi pokoje byly vymalovány ohnivou oranžovou. Psací stůl byl v pokoji umístěn pod oknem se žlutými záclonkami. Nejvíce ale Sofii zaujala obrovská postel s rudými nebesy. Neváhala a hupsla pod zářivě oranžovou deku. Zdálo se jí, jak jí Ohnivka říká, že se ohromně spletli, protože Sofii vůbec nic nejde a nemá ani špetku talentu.

Druhý den se Sofie dostavila do červené učebny, kde ji přivítala Ohnivka. Emma se se svou vílou setkala v blankytně modré učebně a David se se Stromíkem sešel v zeleno hnědé učebně. Všichni tři se první den učili základní tři kouzla. Prvním z nich byl čarovný štít, kterým se odrazí kouzlo. Druhým kouzlem byl portál a třetím ze tří kouzel bylo kouzlo neviditelnosti. Čarovný štít šel Sofii, Davidovi i Emmě s přehledem. Portál Sofie vykouzli svým rudě zářícím prstem také správně, ale David s Emmou měli trochu problém. Davidovi prst vždy jen zeleně zablikal a Emma portál udržela velmi krátkou dobu. Na osmý pokus se to Emmě povedlo. Davidovi se portál zjevil, ale až na desátý pokus. Nakonec portál vykouzlili všichni správně. Třetí ze základních kouzel bylo ze všech nejtěžší. Sofii se kouzlo neviditelnosti povedlo bez chyby na čtvrtý pokus. Emmě a Davidovi zmizely vždy buď jen nohy, nebo hlava a pravá ruka a celá zmizela až na patnáctý pokus Emma. David musel kouzlo neviditelnosti trénovat.

Sofie byla velmi unavená, a protože zvládla všechna tři základní kouzla, Ohnivka ji pochválila. „Sofie, dnes jsi byla vynikající. Šlo ti to opravdu výborně. Máš obrovský talent. Dnes se jdi pořádně vyspat na zítřek.“ Emmu Mořenka také pochválila, ale také nadhodila, že bude muset trochu trénovat kouzlo neviditelnosti. Davida ale Stromík nepustil a musel stále dřít, aby mu zmizel i palec u levé nohy. Když mu zmizel i palec, Stromík spokojeně přikývl a i Davida poslal do pokoje.

Druhý den se už začali učit útočná kouzla. Útočných kouzel bylo nespočetno a jejich učitelé jim oznámili, že útočná kouzla se budou učit zbylé dny, co jim zbyly do dvou měsíců. Sofie si sama pro sebe zašeptala: „Aha, tak už jen dva měsíce bez jednoho dne.“ Ohnivka ji ale slyšela a upřela na ni přísný pohled. Poté Sofii odvedla do její červené učebny. Totéž se stalo s Emmou a Davidem. „Nejzákladnější útočné kouzlo je velmi těžké. Budeme ho zkoušet dlouho Sofie,“ upozornila Ohnivka. „Tomuto kouzlu říkáme Ohnivý kruh. Je to nejnáročnější ohnivé kouzlo. I já mám někdy problém ho vykouzlit. Ohnivý kruh musíš vyčarovat na svého soupeře. Dáme si třeba příklad. Kdybys bojovala s Gronem, Ohnivý kruh vyčaruješ na něj. On bude v tu chvíli v pevné hořící obruči, z které se nebude moct dostat ven a ohnivý kruh kolem něj vybuchne a Gron už nebude ničit les přijímání, ani váš Morts.“ „Aha, a je to asi velmi těžké kouzlo. Vid’?“ nadhodila Sofie. „Ano, to je, a proto už žádné povídání a jdeme ho zkusit. Musíš si představit pevnou hořící obruč a v ní malinkého, ale ohavného brouka, který se nemůže dostat ven. Obruč pak musíš provléct ještě tenoučký hořící provázek, který exploduje a malý škaredý brouk se změní v prach. Pojď a řekni mi, čeho se nejvíc bojíš.“ „No, víš, abych ti řekla pravdu, bojím se hadů. Hlavně těch jedovatých. Vždy se bojím jen toho, jak syčí a ve snech se mi zdá, že se pomalu plazí až ke mně.“ „Výborně. Tak si místo brouka představ slizkého, syčícího hada, který se plazí k tobě a když nevykouzlíš kruh, tak tě svými ostrými zuby kousne.“ „Dobře, tak já to zkusím.“ Ohnivka před ní vykouzila iluzi velké šedivé kobry plazící se k Sofii. Sofie se soustředila a v hlavě si připravovala hořící obruč. Už natáhla dlaně, z kterých vyšvihla rudá ohnivá koule, která kobru odmrštila pryč. „No to sice nebyl ohnivý kruh, ale to bylo kouzlo, kterým protivníka odmrštíš a popřípadě, když je kouzlo silné, i omráčíš. Toto kouzlo se nazývá Ohnivá koule. Ostatní útočná kouzla ti budu postupně vysvětlovat, protože jich je opravdu nespočet. Emma měla jako základní útočné kouzlo vlnu, která protivníka zanesle do nejbližšího moře, rybníka, řeky nebo jezera a odtud se protivník musí dostat na nejbližší pevninu. Dále měla Emma třeba vodní bublinu, která protivníka zanesle vysoko do vzduchu a pak praskne, kouzlo, kterým cokoliv promění v led. A spousta dalších vodních útočných kouzel. Stromík Davidovi pověděl, že jeho základní útočné kouzlo je liána, která se omotá kolem protivníka a poté ho odmrští co nejdál od Davida. Rostlinných kouzel bylo samozřejmě také hodně. Třeba krátké zemětřesení jen pro protivníka nebo vyčarovaný květ, který protivníkovi způsobí záchvat smíchu, semínko, které vypustí takový smrad, že protivník skoro nemůže dýchat, list, který na deset minut protivníka uspí a hodně dalších rostlinných kouzel. Emma i David všechna útočná kouzla tak nějak zvládli, ale základní útočné kouzlo jim dělalo problémy skoro stejně jako Sofii. Po pilném trénování ho zvládli. Sofii ale ohnivý kruh stále nešel a kobra vždy z hořící obruče utekla. Ostatní útočná kouzla nedělala Sofii žádný problém. Ohnivé koule ji skoro i bavily. Byla však rozzuřená, když viděla, že Emmě a Davidovi základní útočná kouzla docela jdou. Do útoku s dvanácti členy jim chyběly pouze tři dny. Ohnivka byla velmi nervózní, když viděla, že Sofie kouzlo, kterým má zneškodnit Grona, stále neumí, a proto jí poslední dva dny zkoušela pořád dokola vysvětlovat základní útočné kouzlo. Sofii ale stále nešlo. „A proč mám zneškodnit Grona já? Proč ne třeba David nebo

Emma? Jim základní útočná kouzla jdou.“ „Protože Grona zneškodní nadobro jen ten, který má stejnou magii jako on sám a já věřím, že tobě se to povede, ale dnes, poslední den před soubojem, mi řekni alespoň pět ohnivých útočných kouzel,“ odpověděla a zároveň rozkázala Ohnivka Sofii. „Základní útočné kouzlo, ohnivý kruh, ohnivá koule, dračí zub, kterým zpomalím protivníka, horký dech, kterým protivníka osm minut ovládám a velký vyčarováný fénix, který patnáct minut klove do protivníka.“ „Správně a teď se jdi pořádně vyspat, na zítřek to potřebuješ.“ Sofie si zalezla do svého pokoje a okamžitě usnula.

Přesně v pět hodin ráno Sofie, Emma a David vstali a okamžitě běželi hledat své víly a elfa. Jakmile je našli, Ohnivka všechny tři nasměrovala na velký dvůr, který děti nikdy předtím neviděly. Tam na ně čekal Bruno. „Kde je armáda tvých bratrů sabitů?“ zeptal se David. „Nikde, dvanáct členů musíte porazit vy tři. Tak je to psáno v naší sabitší knize osudu.“ „A co když dvanáct členů bude mít armádu? To nemáme šanci je porazit.“ „Neboj, oni sice o vašem příchodu ví, ale musí bojovat jen oni samotní. A už jsem vám říkal, že kromě Grona neumí nikdo z nich kouzlit. Oni budou mít jen meče a to si je snadno podáte vy tři. Ale s Gronem to bude složitější. Ten má větší sílu než vy tři dohromady. My všichni vám a hlavně Sofii přesto důvěřujeme.“ „A jak víš, že nebudou mít armádu?“ „Vím to, protože nikdo po jejich boku bojovat nechce. Nemají nikoho, kdo by jim chtěl pomoci. Na všechno jsou jen oni sami.“ Když Bruno s Davidem dokončili krátký rozhovor, Sofie otevřela portál, kterým prošla nejprve Emma, po ní David a naposled ona sama. Všichni tři se ocitli ve známém parku tváří v tvář dvanácti členům. Dvanáct členů vypadalo za východu slunce opravdu strašidelně. Tmavé kápě se jim leskly a na bledých tvářích měli namalované dva černé plameny. Až po chvíli si všimli, že jedny z dvanácti krví podlitých očí se dívají přímo na Sofii. Sofie sebou cukla a kývla na Davida a Emmu, že už je čas začít bojovat. „Vy si myslíte, že tři malé děti porazí pár kouzly někoho tak mocného jako jsem já? Dovolte abych se zasmál.“ Když se Gron začal smát, v tom samém okamžiku se začalo smát ostatních jedenáct mužů. „Vypadá to, jako by to měli natrénované předem,“ zašeptala Emma svým dvěma kamarádům. Dvanáct členů se přestalo smát a Gron hlasitě zařval: „ÚTOK!“ V tu chvíli Sofie svým rudě zářícím prstem poslala ohnivou kouli na jednoho z dvanácti mužů. Ten odlétl asi pět set metrů daleko. Emma ukázala svůj modře svítící prst na vysokého muže. Ten ale kouzlo odrazil svým vyleštěným mečem. A vrhl se s ním na Emmu. Když už napřáhoval meč, David na muže poslal zelenou lianu, která ho odmrštila asi pět kilometrů od Davida. Emma mu ani nestačila poděkovat a prst namířila na muže vedle Grona. Muž se okamžitě proměnil v kus ledu. Emma kývla na Sofii a ta okamžitě pochopila, co má dělat. V dlaních si připravila velký plamen a namířila ho na muže proměněného v led. Led okamžitě roztál. Takhle Sofie s Emmou zneškodnily ještě dva muže. Už zbýval jen Gron a šest mužů.

Sofie, Emma a David se postavili vedle sebe. „Tři, dva, jedna, téééé,“ zařvala Sofie a poslala ohnivou kouli. Emma na druhého muže poslala velkou vlnu a David na třetího muže lianu. Už zbývali jen tři muži a Gron. Sofie byla otočena zády a nevěděla, že se k ní blíží dva muži s napřáhlým blýskajícím mečem. „Sofie, pozor za tebou!“ hbitě upozornila svou starší kamarádku Emma. Sofie se otočila a okamžitě vyčarovala horký dech, kterým oba dva muže nasměrovala k hluboké propasti. Už zbýval jen Gron a jeden jediný muž. David s Emmou se vrhli na muže. David na něj poslal smrduté semínko a vzápětí ho Emma zavřela do své bubliny, kterou nasměrovala nad tu samou propast, do které spadli předchozí dva muži. Z dvanácti členů zbyl už jen Gron. „Nemáte šanci,“ špitl si pro sebe. Děti se na Grona okamžitě vrhly. Z dálky byly vidět jen rudé zelené nebo

blankytně modré záblesky. Gron na Sofii poslal velkou ohnivou kouli, která ji odmrštila až k obrovské jabloni. Sofie stihla část kouzla odrazit štítem, proto ji koule neomráčila. Gron si ale myslel, že Sofie je omráčená a vrhl se na Davida s Emmou. David a Emma byli v pasti. Všude kolem nich Gron vyčaroval obrovskou ohnivou bublinu, která zanedlouho vybuchne. Když se Sofie vzpamatovala z nárazu do jabloně, všimla si, že Emma a David mají velké problémy. Vyskočila. „To zvládneš!“ utěšovala se v duchu. Gron si jí všiml, Davida s Emmou nechal a běžel se svítícím prstem proti Sofii. Sofie si představila jedovatou krajtu. Krajta syčela a plazila se přímo k Sofii. Vyděšená Sofie si připravovala hořící obruč. Obruč položila na krajtu a soustředila se na tenké vybuchovací vlákénko. Vlákno omotala kolem obruče. Najednou uslyšela hlasitý výbuch. Z krajty zbyl prach. Otevřela oči a zjistila, že zvládla kouzlo, s kterým tak dlouho bojovala. „Ty jsi to zvládla,“ zvolala nadšená Emma s radostným smíchem. „Já jsem to zvládla,“ vypískla nadšená Sofie. Až teď si David všiml, že v parku je mnohem méně stromů. Místo stromů tu stálo nespočetno víl a elfů. Emma poté objevila i několik sabitů. Najednou Sofie zalapala po dechu. Před ní stála žena se stejnými modrýma očima a kaštanovými vlasy. Vedle ní stál muž se stejnými jiskřičkami v očích jako má Sofie. Sofie je hned poznala a rozběhla se ke svým rodičům. Skočila jim do náruče a oni ji k sobě přitiskli. Emma a David měli takovou radost, že jejich kamarádka našla své rodiče. Morts najednou ožil. Slunce vysvitlo, květiny a stromy zezelenaly. Zničeho nic se vedle tří dětí a Sofiinych rodičů objevil Bruno, který všem vílám, elfům a sabitům otevřel portál do vonícího a volného Lesa přijímání. Poté kývl na děti a Sofiiny rodiče, aby vstoupili do portálu. Ti neváhali a Brunovu nabídku bez váhání přijali.

Zuzana Čerklová, 6.A

THE ENGLISH POST

THE UNBELIEVABLE STORIES

One day my mum went to bed very early, because next morning she had to get up at 5 o'clock. About ten o'clock p.m. she woke up and she didn't know why. Next day, when she was drinking coffee at her work, suddenly her mum called. She said very sadly: „Your grandma died last night at 10 o'clock, her heart was very bad”.

Kateřina Králová, VIII.A

One day, when I was playing football, happened something unbelievable. It was Saturday and we were playing against FK Slavoj Český Krumlov B. It was cloudy and cold. We were wearing red dresses. The first half we were playing badly and got three goals. Then we went to the cabins. Our coach explained us other tactics. Then we came back to the playground. The second half we played coach's tactics. In ten minutes we scored three goals. Now, the match was 3:3. Our rivals started to play defensively so we couldn't score any goal. In the last minutes all our team went to the attack, we were pushing them a lot. In the last second my friend passed me well and I scored! So we won the match 4:3, we were very happy. It was an amazing comeback.

Tomáš Březina, 8.A.

Three years ago in Vrábče, my aunt was riding a bike. Suddenly she felt a sharp pain in her head. She fell down into a sewer. Then a car was going pass and crashed in the tree next to her. The car was destroyed, the driver had to be transportet to the hospital with broken leg and arm but my aunt was O.K. She was very lucky.

BY: Patrik Velíšek, 8.A

BROKEN HAND

It was 1st September 2009, my first day at school . The weather was sunny and I wore a blue dress and white shoes. I looked beatiful, like a princess. I was happy. In the evening I went with my father to close the gate. The evening was warm and we went for a walk. I was happy that I am a schoolgirl. I was dancing and jumping. And suddenly I fell down. My hand was swollen and red. Immedially we went to the hospital. A few minutes later I laid in the bed in hospital with the broken hand. At last I went to school 2 weeks after.

8th class

My fantastic day

I got up late on the tree and had a chocolate cookies. Then I went to the garden and I played with small blue crocodiles. They were butiful. I flew with my dog in the sky. And I drove flying car with the elephant Tory. And I woke up with my dog.

By Daniela Borovková, VII. A

My fantastic day

I got up late and then I flew to New Zealand and I went to places where the Lord of the Rings was filmed. And I went shopping and I bought a dog. Then I woke up .

Elia Zikešová, VII.A

My fantastic day

I got up late and had very good breakfast. Then I met Julian Paul Assange and Alan Turen. We made a time machine and we programmed the best program in history. Then I was the best player of NBA and I was the best runner in the history. Then I woke up.

by Kryštof Pšenička, VII.A

My fantastic day

I got up at 9:00 am. I ate pizza for lunch and breakfast. Then I went to the park and played football with football legends, for example: Messi, Neymar, Pogba, Ronaldo ... Then I went to the world hockey championship. In the evening I played floorball with friends. At 9:00 pm we rode to the bar and we drank alcohol. I went to sleep at 0:00 am.

T. Motejl, VII.A

MY FANTASTIC DAY by Kevin Pejša, VII.A

I got up at 0:00 pm. It was time to record something on YouTube. At that time, I had 103 697 subscribes. Then I went to sleep at 10:59 am. At 11:10 am. I got out of bed. I went to the kitchen. I ate fries and Chicken Nuggets. The whole afternoon I was outside with YouTubers - with Taras Povoroznyk (Tari) and Šimon Vojta (Smusa) and we jumped on walls or houses and we did backflips and frontflips. We did parcour. At 21:00pm. I went to sleep. This was My Fantastic Day.

My dream day

I got up and I had american pizza for breakfast . Then I went to the PC studio and played the Witcher 3, Fattypillow and Petangames. In the afternoon I played hockey with HC Motor CB. After the hockey I went fishing to Croatia. Then I woke up.

by Martin Minárik, VII.A

My dream day

I got up late and I had a breakfast with Michael Jackson in his house. Then I bought a new Lamborghini. Before lunch I flew with my friend Kevin to Egypt and we played Nebulous all the way. In Egypt we visited the Big pyramide. And then I woke up.

By Simon Pšenička, VII. A

MY IDEAL SCHOOL

(by Zuzana Čerklová, 6.A)

The children mustn't do homework at the weekend.

They must use their mobiles in the lessons.

They never write tests.

They can arrive late at school.

In the lessons the children can eat and drink.

There is a big swimming pool with hot water.

The children arrive at school four times a week.

In the school the children needn't be polite.

The classrooms are very big and nice.

There are four lessons every day.

P.E. is every day.

The teachers are always very nice and good.

The children start school when they are seven or eight years old.

The children don't do exams.

They cook very well at school.

There aren't any desks in the classrooms. There are very big sofas there.

The school children have very light bags because all they need is their tablet.

There is a very big pet shop in the school.

The children watch a clever board once a week.

One teacher teaches all school subjects.

Zábava

Znáte brněnský hantec? Co znamená ?

babáč	bagrovat	cébračka	ciferník	duna	fenstr	frajla
gebena	gebiš	šupy	švíca	mutra	micna	lochčit
	vyvětrat kostru					

Jakub Filip, 6.B

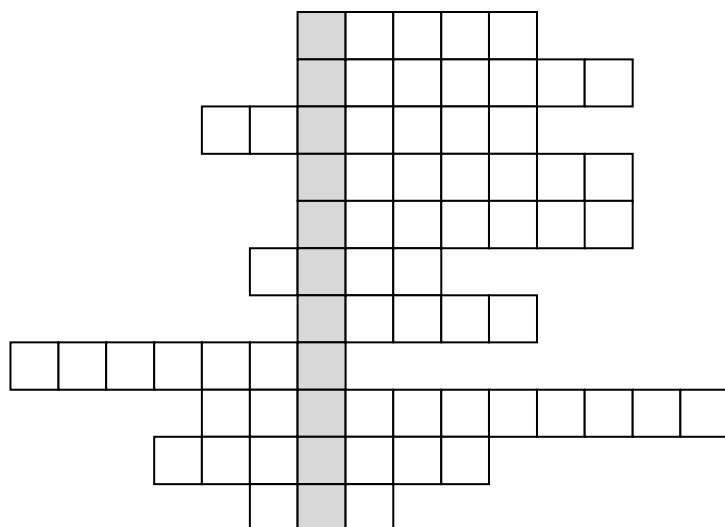
Odhal přísloví

1. Kdo odolává pokušení nechat dřímat vlastní energii, bývá obklopen chlorofylem.
2. Při pokledu produktivity práce na nulu projeví se totální nedostatek kulatého pečiva působícího obezitou.
3. Při nadměrném pohybu v delším časovém rozpětí s nádobou s držadlem za účelem jejího naplnění bezbarvou tekutinou se velmi zvyšuje pravděpodobnost rozdělení této nádoby na dvě individuální části.

..... *a naše pokusy v 6. B*

4. Jestli se nechceš píchnout o trn, vyčkej si, až ucítíš sladkou vůni. Přinese ti splněnou věc. (H. Sládková)
5. V přírodopise jsme se dozvěděli, že je šest projevů života. Nás zajímá jen jeden – dědičnost. (V. Hálová)
6. Obelhal všechny, obelhal mne, teď však odtud neuteče. Zmenší se mu jeho běhny, je to člověk lživý velmi. (M. Bínová)

Ověřte si své dějepisné znalosti

Pravěké zvíře lovené člověkem

Pozdní doba kamenná.

Střední doba kamenná.

Keltské sídliště.

Obrazové, písemné a hmotné

Latinsky člověk.

Pravěká skupina lidí.

Starší, střední, mladší a pozdní doba

Ochočování jinak.

Člověk rozumný: homo

První domestikované zvíře.

Lucie Čižmarová, Veronika Hálová, 6. B

Řešení ze str. 25 : Brněnský hantec: babáč –žena, bagrovat-jíst, cébračka-koupání, ciferník-obličej, duna-ráno, fenestr-okno, frajla-dívka, gebena-hlava

gebiš-zadek, šupy-peníze, švíca-sestra, mutra-matka, micna-čepec, lochčit-smát se, vyvětrat kostru- projít se
Příslloví: 1. Komu se nelení, tomu se zelení, 2. Bez práce nejsou koláče. 3. Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne, 4. Trpělivost přináší růže, 5. Jablko nepadá daleko od stromu, 6. Lež má krátké nohy.

Křížovka: Mezopotámie

Příspěvovatelé: Mgr. Olga Šteflová, Mgr. Jitka Petrová, Mariana Ondryášová (3.A), Eva Čerklová (3.A), Kateřina Kmochová (5.A), Zuzana Čerklová (6.A), Veronika Hálová (6. B), Lucie Čížmarová (6. B), Miroslava Bínová (6. B), Jakub Filip (6.B), Helena Sládková (6. B), Kateřina Králová (8.A), Tomáš Březina (8.A), Petrik Velíšek (8.A), Daniela Borovková (7.A), Ella Zikešová (7.A), Kryštof Pšenička (7.A), Tomáš Motejl (7.A), Kevin Pejša (7.A), Martin Minárik (7.A), Simon Pšenička (7.A), Hana Edelmannová (9. A)

Helena Sládková, 6. B